

LA REALITAT OCULTA

SOMNI I EVASIÓ A LLEDONERS

En Junqui, de Sant Vicenç, es manifesta a la seva cel·la irat i força preocupat. Medita constantment i pensa: “Com és possible, tant bé que m’he portat amb l’estat, i amb els meus tripijocs amagats i ben dissimulats i enganys envers els meus votants i que, a sobre em fiquin tants anys de garjola”. A en Junqui no li ha sortit bé la jugada i ja té preparada la evasió. A finals d’octubre rep la visita de sor María, una monja jove predisposada a facilitar-li la fuga. Ella es desvesteix i, en Junqui, abans de vestir-se de monja, vol premiar el seu sacrifici amb un acte de profund amor, que en principi ella defuig avergonyida, exclamant "Ah no! Això no és pecat?" però en Junqui fa efectiva la copulació tot guarnint-la amb paraules evangèliques: "és un acte de gran estimació".

En Junqui ha aconseguit sortir de Lledoners, vestit de monja i s’ha fet fonedís dins les ombres de la nit. S’amaga en un casalot abandonat, a prop d’on uns joves celebren una festa. Cap a les dues de la matinada, és descobert: “Osti, tio, una monja!”. “Què dius, Pitus, quantes te n’has pres???” “Doncs és veritat!” Per què no ens la tirem?” Ben aviat, tanmateix, descobreixen que és un home. “Me cago en Déu! Ja m’ho deia el meu avi que de cures i de monges no te’n pots fiar, són tots uns hipòcrites i vividors del poble”. La reacció del jovent festiu i col·locat, és de fotre-li una pallissa... L’endemà a la nit, el fugat arriba a Montserrat. L’abat l’atén amb bones paraules però li dóna tres hores per què abandoni el monestir, ja que no vol problemes amb la justícia. Ara, això sí, vestit ja de paisà, va travessant el país, sovint com a excursionista, fins arribar al monestir de Ripoll; allà rep la mateixa resposta que a Montserrat i ell, que vol passar la frontera, resta desolat. Veus ací que és reconegut per uns excursionistes veterans, anarquistes, que finalment acorden de passar-lo a França, com la millor solució pel país per deslliurar-se d’un personatge tant funest. En Junqui, després de molts dies i nits entre caravanes de gitanos rodamóns i refugis "antros" de tota mena, aconsegueix entrar a Itàlia per la muntanya i en una setmana es presenta al Vaticà, entrant-hi com a turista. El rep el Papa amb tots els honors i ell entusiasmat, li parla de crear un diari i una ràdio “Catalunya cristiana independent” i d’exercir des d’allà el seu lideratge indiscutible. El Papa però, després d’abraçar-lo fortament i petonejar-lo, li diu: “Estic amb tu, Oriol, però com bé saps, no podem permetre'ns tenir problemes diplomàtic amb Espanya. Pots viure aquí com a refugiat, però clandestinament, sense que ho sàpiga ningú. Viuràs permanentment en els subterranis del Vaticà, netejant-los cada dia i els diumenges podràs ajudar a missa.

Heus ací com el Junqui de Sant Vicens ha reeixit en el seu objectiu de refugiar-se al Vaticà, tot esperant temps millors. Al Vaticà!!! Que ha estat, en el decurs dels segles, un enemic hostil i declarat de Catalunya i les seves llibertats!!!

LA KINTA FORKA

"CATALUNYA: LA DESOBEDIÈNCIA CIVIL MÉS NECESSÀRIA QUE MAI EN DEMOCRÀCIA"

Esperem que abans dels judicis previstos de dotzenes de militants independentistes detinguts durant les jornades organitzades pel Tsunami català durant les dues primeres setmanes de novembre, comenci aviat la campanya de penjar cap avall els retrats del rei espanyol Felip VI.

El penjament del Rei caldria considerar-lo com el substitut necessari del diàleg impracticable entre Felip VI i el poble de Catalunya.

Amb les seves actuacions el Rei avala el fet que l’Audiència Nacional no és independent ni sorda als designis de la monarquia regnant actualment. El Rei garanteix també les irresponsables declaracions –polítiques- sobre les accions de mobilització generalitzada a tot el territori català. Davant això, les desobediències no-violentes que alerten sobre el risc d’una extrema dreta capaç de desestabilitzar l’estat espanyol en la seva totalitat ajuden a conscienciar-nos i exerceixen una crítica per la qual no haurien de ser sancionats sinó reconeguts per la seva utilitat social.

En una època, en que les polítiques repressives de les grans puixances econòmiques mundials amenacen les nostres llibertats de manera creixent, la demanda i exigència d’una més gran llibertat d’expressió del poble és molt més forta.

A Espanya la repressió més forta organitzada per l’estat és concentra sobre Catalunya. Diversos factors ho expliquen, en primer lloc pel fet que els partits polítics han mantingut, durant dècades, una relació tempestuosa amb la mateixa democràcia que proclamen defensar.

Democràcia imposada als ciutadans catalans i espanyols, singularitzada per la seva opacitat i secretisme en les decisions polítiques i afers econòmics fins el punt que avui podem parlar d’una **“omerta institucional”**.

EL CONVIDAT

JA SÓN AQUÍ

*Volverán las oscuras golondrinas,
en tu balcón sus nidos a colgar,
y otra vez con el ala a sus cristales,
jugando llamarán.*
Doncs ja han tornar.

La joventut, aquella espècie rara i envejada per tothom, aquell grup al que els estudiosos han analitzat i qualificat fins a l’extenuació. Aquella generació tan perduda que semblava no existir, ha tornar. S’han fet visibles i ho han fet de la única manera que pot fer-ho un jove, manifestant la repulsa per la feina feta pels seus antecessors. El normal, el que ha de ser. I ho han fet just a temps.

Quan la burgesia catalana començava a veure que les seves vindicacions independentistes els podien costar un parell de garrotades o una detenció improcedent o –vagi a saber- la pèrdua d’un punt en la seva renda anual, quan la burgesia es replegava a casa, han sortit ells, els joves.

Els que encara no han tingut temps d’habituar-se a la còmoda supervivència humana, els que encara creuen en la justícia i la necessitat de defensar-la. Els que no tenen res a perdre perquè no tenen res, ni res del que poden tenir els interessa, han sortit a protestar. I ho fan a la seva manera. Sense complexos. Garrotada per garrotada. Ens feia falta.